
Martin Cizmarul

...traducere

Cu mulți, mulți ani în urmă, într-un orășel pierdut din îndepărtata câmpie rusă, trăia un cizmar cu numele de Martin. Era pe 23 decembrie înainte de Crăciun. Orășelul în care el trăia asemena mai mult cu un sătuc acoperit în acele zile cu zăpadă care căzuse în acel an așa încât acoperea tot satul. Casele fuseseră construite cu mult timp în urmă și erau așa de vechi că nici bătrânii nu-și mai aminteau cine le-a construit.

Acum erau toate acoperite cu zăpadă și afară era foarte frig.

Martin locuia în una din acele case ce erau acolo dintotdeauna și în viața sa lustruise și reparase multe din ghetetele oamenilor acelui orășel fie ei bogați fie săraci. De la fereastra atelierului său vedea zilnic trecând multe persoane și își dădea imediat seama privind ghetetele dacă erau ale unui sărac sau bogat, ale unui soldat sau comerciant, ale unei femei sau ale unui bărbat și tot așa.

Cu ceva timp în urmă făcu curățenie în atelierul său și descoperi printre lucrurile sale o carte despre Isus și începând să o citească rămase impresionat de lucrurile ce erau scrise acolo.

Citi; (Isus) - Eu venii acasă la tine dar tu nu m-ai primit cu iubire.

Martin își spuse:

- Dar și eu sunt ca acele persoane din Evanghelie care nu l-au iubit pe Isus și apoi chiar și eu mă gândesc numai la mine însămi. Ce fac eu pentru alții? Dar chiar dacă ar veni și Isus în persoană ce aş putea face pentru el?

Gândindu-se la toate acestea adormi.

(Isus) - Martine, Martine! spuse o voce, dar Martin continuă să doarmă.

- Martine, - reluă vocea - mâine voi veni la tine!

Martin se trezi speriat și alergă la ușă; - Cine este? Cine a vorbit? Și la puțin timp după aceea se gândi că poate o fi fost Isus care veni să-i vorbească.

Începu ziua următoare punând în ordine atelierul său: aprinse focul în sobă pentru că era foarte frig și apoi puse un ceai pe foc. În timp ce lucra privea des pe fereastră:

- Isus - gândi el - ar putea să treacă pe aici dintr-o clipă în alta. Timpul trecea și el uitându-se pe fereastră zări o femeie cu copilul în brațe care încerca să se adăpostească în spatele unei porți.

- Copilului acela i-o fi frig - gândi Martin și ieșind la poartă strigă către femeia aceea;

- Veniți înăuntru! Veniți!

Femeia se apropie încet și Martin îi oferi locul cel mai apropiat de sobă din atelierul său.

- Nu aş vrea să vă deranjez dar trenul pleacă peste două ore și nu cunosc pe nimeni în acest orășel care m-ar putea primi.

- Vreți ceva cald? Veți vedea că peste puțin timp vă veți simți mai bine!

- Poate un pic de lapte pentru copil... în dimineața aceasta nu a mâncat nimic.

Cele două ore trecură repede în timp ce focul încălzi fața femeii și a copilului ei.

Astfel veni momentul despărțirii;

- Mulțumesc pentru ceea ce ne-ați dăruit!

- Mulțumesc pentru compania dumneavoastră și dacă mai treceți pe aici vreodată mai veniți în atelierul meu...și...urări de bine.

Astfel Martin rămase cu brațul ridicat pentru câteva momente în aer în timp ce saluta oaspeții săi...

Nu începu din nou lucrul că ușa atelierului său se deschise brusc;

- Auzi sunt gata ghetetele mele?

- Nu îmi pare rău!

- Cum nu? Nu pot pierde timpul...ce rău am făcut că le-am adus tocmai în baraca asta mucegăită...nu voi mai veni niciodată.

Omul ieși nemulțumit trântind ușa. Dar într-o adiere de vânt auzi cuvintele de răspuns ale lui Martin;

- Crăciun fericit! - Omul atunci se opri, se întoarse și îi spuse:

- Scuzați-mă că am fost așa de nepriceput dar dumneata astăzi mi-ai făcut pentru prima dată urările de Crăciun.

- Crăciun fericit Martine!

Omul se îndepărtă din nou dar de data aceasta fericit căci și pentru el ajunsese Crăciunul. Între timp un om bătrân ce ducea pe spate un coș plin de mere se opri în fața atelierului său pentru a se odihni un pic. Un băiețuș venind pe furiș fură un măr și încercă să o ia la fugă...dar bătrânul reuși să-l prindă de braț și îi spuse:

- Te voi da pe mâna jandarmilor hoțomanule? Vei fi pedepsit.

Martin care văzuse tot ce se întâmplase fu într-o clipă afară:

- Ei! Fii calm! Acesta nu este un hoț dar îi este doar un pic foame. Sunt sigur de acest lucru.

- Dar el...

- Da, dar foamea este ca și somnul, nu se poate comanda. Nu-l puteți da pe mâna jandarmilor pe acest băiețuș care doarme pe străzi.

- Dar...

- Întocmai peste puțin timp vine Crăciunul. Nimeni nu trebuie să fie trist!

Privirea lui Martin și mărul copilului se aplecară spre coșul bătrânului.

- Nu ține-o. Este darul meu pentru tine.

- Atunci vă pot da o mână de ajutor să duceți coșul! E adevărat!

Împreună cu băiețușul înfometat bătrânul se îndreptă spre casa sa. Martin se întoarse la lucru în așteptarea cuiva.

Puțin mai târziu Martin văzu trecând doi copii pe stradă în apropierea atelierului său.

- Sunt prietenii mei! - se gândi el și imediat se înfățișă în fața porții.

- Veniți aici! De ce aceste fețe triste! E Crăciunul, e sărbătoare!

Cei doi copii aplecând ochii îi spuseră;

- Nu am primit nici măcar un dar.

- Dar e prea devreme! Darurile de Crăciun ajung după miezul nopții sub brad.

- Dar noi nu avem nici măcar bradul!

- Cum e posibil!

- În familia noastră găsim cu greu ceva de mâncare.

- Așteptați-mă aici, vin imediat.

Martin alergă în atelierul său și deschise cufărul aruncând în aer ghete, unelte de lucru, ceasuri până când...găsi un tren de lemn și continuând să caute scoase afară o grămadă de daruri.

- Ajutați-mă sunt eu și nu reușesc să deschid poarta.

Cei doi copii văzându-l nu știau ce să facă, să râdă, să-l îmbrățișeze...

- Astea sunt pentru voi. Mulțumesc. Acum mergeți acasă peste puțin timp va fi Crăciunul ...

...și apoi se opri la poartă continuând să-i salute în timp ce ei fugeau plini de bucurie. Martin începea să fie nerăbdător și des privea pe fereastră. Isus așteptatul său nu voia să ajungă.

La poarta atelierului ajunse Ștefan, măturătorul de străzi.

- Ghetele mele sunt gata?

- Sunt gata! Dar de ce fața aceasta?

- Uită-te sunt murdar din cap până-n picioare și tot satul râde de mine. Tu ai avea curajul să mergi la prietena ta îmbrăcat astfel?

- Eu, nu?!!! Chiar în seara aceasta - spuse Martin care trase afară o perie și se apucă să curețe

hainele lui Ștefan pline de praf și de cărbune.

- Vrei să-ți speli fața?

- Acum poți merge chiar și la primar.

- Mulțumesc Martine și Crăciunul să-ți aducă tot la fel de multă bucurie cel puțin tot atâta cât mi-ai adus și tu mie în această seară.

Între timp trecu ziua întreagă iar Martin nici nu-și dădu seama. În alte zile părea că timpul nu mai trece iar el petrecea timpul său plictisindu-se în fața ghetelor ce le lustruia și repara...dar astăzi a întrerupt lucrul de multe ori pentru că orice persoană ce se apropia îl făcea să spere că Crăciunul va veni. Dar acum era prea târziu și nu ar mai fi putut să treacă nimeni. Lumea era la cină și peste puțin timp plecau spre Biserică la liturghia de Crăciun. Martin spera încă în străfundul inimii sale că ceva se va întâmpla și era atent la orice mișcare de pași pe stradă dar nu se auzea nimic. În acel moment din întunericul casei auzi o voce spunându-i;

- Martine, Martine sunt eu! Vocea era aceea a lui Ștefan care apăru ca o umbră plină de lumină și apoi dispăru:

- Sunt eu! Sunt eu! Sunt eu! Sunt eu! Sunt eu! Sunt eu!...

Martin simți inundându-l o mare bucurie și voi să deschidă Evanghelia. Și cât de minunat nu rămase când citi;

- Îmi era foame și mi-ați dat să mănânc - și de asemenea - Orice lucru ați făcut unuia dintre acești frați mai mici ai mei mi-e mi-ați făcut. Și drept în acel moment începură să sune clopotele Bisericii din sat. Era miezul nopții. Isus a venit cu adevărat să mă găsească pentru că acum am înțeles cu adevărat că dacă iubesc pe aproapele meu îl iubesc pe el.